

സംഗ്രഹിക്കാതെ വിശ്വസിക്കാം

മത്തായി 14:31

“യേശു ഉടനെ കൈ നീട്ടി അവനെ പിടിച്ചു. അല്പവിശാസിയെ നീ എന്തിനു സംഗ്രഹിച്ചു എന്നു പറഞ്ഞു”

ഉപവാസ പ്രാർത്ഥനകളിലും, ആത്മീയ ശുശ്രൂഷകളിലുമൊക്കെ പങ്കെടുത്ത്, ആത്മീകാവേശത്തിന്റെ അതിപ്രസരണത്തിൽ, കർത്താവിനെ നോക്കി ഇരഞ്ഞിൽക്കുന്ന അനേകർ, കൊടുക്കാറുകളും, തിരമാലകളും നിറങ്ങു ജീവിത സാഹചര്യത്തിൽ പരിഭ്രമിച്ചു താണു പോകാറുണ്ട്. ഒരിക്കൽ ശിഷ്യരൂപരെ പടക്കിൽ അക്കരെക്ക് അയച്ചിട്ട്, കർത്താവ് തനിയെ മലയിലേക്ക് കയറിപ്പോയി. പടക് പലനാഴിക ദുരത്ത് കൊടുക്കാറ്റിൽ പെടുകയും മുന്നോട്ട് പോകാനാക്കാതെ ശിഷ്യരൂപരെ ദേപ്പെട്ടു നിൽക്കുന്നു. രാത്രിയുടെ നാലാം യാമത്തിൽ അവരുടെ അടുത്തേയ്ക്ക് നടന്നുവരുന്ന കർത്താവിനെ കണ്ട് അവർ ഭയനു നിലവിലിക്കുന്നു. പത്രാസിനാട് അവന്റെ ആശഹനത്തെ മാനിച്ചു കർത്താവ് നടന്നുവരുവാൻ ആവശ്യപ്പെട്ടു. എന്നാൽ പത്രാസാക്കട്ട ഒരു നിമിഷം അവന്റെ ഹൃദയവും കണ്ണും തൊട്ടടുത്തു നിന്ന് നാമനിൽ നിന്നും ആർത്തതിരിപ്പുന്ന തിരമാലകളിലേക്കും, കാറ്റിന്റെ ഗതിയിലേക്കും മാറിപ്പോയി അവൻ താണുപോകുവാൻ തുടങ്ങി.

നമ്മുടെ ജീവിതത്തിലും ആശ്രാട്ടിക്കുന്ന കഷ്ടങ്ങളും, നഷ്ടങ്ങളും, രോഗങ്ങളും, പീഡകളുമാകുന്ന തിരമാലകളെ കണ്ട് നീ ഭയന് ജീവിത സാഗരത്തിൽ താഴ്ന്ന പോകുന്നുവോ? കുടുവിട്ട്, കുടംവിട്ട്, കർത്താവിനെ കണ്ടുകൊണ്ട് ഇരഞ്ഞി തിരിച്ച നീ, ജീവിത വഴിതാരയിൽ ഒറ്റപ്പെട്ടു എന്നു കരുതി വിലപിക്കുന്നുവോ? എങ്കിൽ ദേപ്പെടേണ്ടു. ഈ തിരമാലകളുടെയും കൊടുക്കാറ്റിന്റെയും നടുവിൽ കർത്താവ് നിന്റെ അരികിലുണ്ട്. “കർത്താവേ കരുണ തോന്നാമേ” എന്ന് ഒന്നു പറയാമോ? ആ കരഞ്ഞൾ നിന്നെ കോരിയെടുത്ത് മാരോട് അടക്കിപ്പിടിച്ച് നിന്നെ ആശസിപ്പിക്കും. അവൻ നിന്റെ കണ്ണുനീർ തുടക്കും, വിശ്വസിക്കുക. നിന്റെ ജീവിതത്തിന്റെ ഏത് അവസ്ഥയിലും, അത് ദൃഢമായാലും, സന്തോഷമായാലും അവനോട് ചേർന്നു നിൽക്കുന്നു എങ്കിൽ, അവൻ നിന്നെ മാരോട് അടക്കിപ്പിച്ചു സ്വന്നഹിക്കുന്ന ഒരു കർത്താവാൺ, നമ്മുഖാസ്യം വയ്ക്കാം, അവനെ വിശ്വസിക്കാം, അവൻ നമ്മുഖ ലക്ഷ്യത്തിൽ എത്തിക്കും.

സിറ്റുർ ജെയ്മി ബിജു കോതമംഗലം 012